

πάντρεμα

πάντρεμα, το, ουσ. [<παντρεύω], η παντρεία. **1.** ο πετυχημένος συνδυασμός, το αρμονικό συνταίριασμα διαφορετικών ή αντίθετων πραγμάτων: «πέτυχε το πάντρεμα της λαϊκής με τη μοντέρνα μουσική || το πάντρεμα των δυο πολιτισμών ανέδειξε μια νέα κουλτούρα». (Τραγούδι: *στης απουσίας λιώνω την ουσία, αναστενάρισά μου, μη χαθείς στο πάντρεμα με την ανυπαρξία, δε φτάνει να 'σαι μόνο χασικλής*). **2.** στον πλ. **τα παντρέματα**, βλ. λ. παντρολογήματα. (Λαϊκό τραγούδι: *κοίτα, Μιχάλη μου, το χάλι μου, κι ας τα παντρέματα, μπερδέματα*).

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας